

Případ trampa Kamila K.

Nový pracovní den započal policejní komisař Bareš stejným rituálem jako všechny dny předešlé. Ještě než zapískala rychlovarná konvice, měl Bareš urovnán svůj pracovní stůl tak, jak byl zvyklý. I když nebyl žádný puntičkář, měl desku stolu rozdělenou na určité části, a to tak: v pravé spodní čtvrtině, téměř na okraji, měl místo podnos s hrnkem, lžičkou a cukřenkou. V pravé horní čtvrtině trůnil čistě vymytý popelník, krabička cigaret a stříbrný Ronson. Pracovnou zavoněla černá káva, ke stropu počal stoupat proužek cigaretového dýmu. Ani toto ráno nezapomněl na své oblíbené akvarijní rybičky. Bareš s uspokojením pozoroval lačnou nenažranost vrubozubců pavích. Po drobných rybkách, které vhadzoval do akvária jako krmivo, zbyl jen drobný vodní vír.

Jistě se zeptáte: A na co měl Bareš vymezenou levou část svého pracovního stolu? Levá část byla opět rozdělena na spodní a horní čtvrtinu, ale zatím byly obě plochy prázdné. Zatím. Bareš jen tak lehounce smočil rty v horké černé tekutině. Opravdu jen tak lehounce, protože příliš vroucí kávu neměl rád. A pak? A pak otevřel malý nenápadný trezor a na levou horní část svého pracovního stolu, kam ukládal nové případy, položil objemný svazek listin. Desky byly nadepsány: Případ trampa Kamila K.

Ale vraťme se ještě nakrátko k Barešovi samotnému. Na případ zmizelého trampa je zatím času dost. Bareš, tedy přesněji policejní komisař Pavel Bareš, byl čerstvý padesátník s dlouholetou policejní praxí. Nutno podotknout, že to byl úspěšný policejní praktik, používající k vyřešení složitých případů svoji osobní osvědčenou metodu. Jakou? Ne, nezlobte se, zatím vám ji neprozradím. Barešova metoda nebyla nikde popsána ani publikována. Prostě Bareš byl Bareš. Bylo by zbytečné se vyptávat, jak na to ten Bareš přišel.

Z čeho se skládá úspěšná policejní práce, všichni dobře víme. Z dedukce, analýzy, hypotézy, indukce, syntézy. No prostě a jasně řečeno z náhody, zkušeností a také z praxe. S těmito postupy ale Bareš už dávno nepracoval. Přišel na něco daleko dokonalejšího. Jako bych vás slyšel: „tak jak to bylo s tím Barešem?“ No tak dobře, vím, jak jste nedočkaví a tak vám onu metodu, přesněji Barešovu metodu, prozradím.

Všemu předcházela složitý případ s názvem Těnovický masakr. Já vím, nic vám to neříká, ale tehdy, tehdy to byl prostě policejní dortík. Takový sachr, s třešinkou na konci. Teď mi napadlo, že sachr třešinku nemá, ale to je jedno. Prostě vo co šlo. Tehdy se skupinka trampů sjela na bývalou těnovickou faru k dosti neobvyklé kratochvíli. Klidně si sedněte na zadek, ale oni se tam sešli ke spiritistické seanci. Ano, čtete dobře, k seanci. Zkrátka. Chtěli se spojit

s předválečnými významnými trampy a zjistit skutečný a pravdivý počátek českého trampingu. Jak to tehdy dopadlo? Vážení, můžete zapomenout na Proudý, na Ztracenku, na Utah a já už nevím, jak se všechny ty osady jmenovaly. Prostě všechno je jinak.

Trampům se na těnovické faře podařil navázat kontakt s duchem významného předválečného trapera Jana K. a od něho se dozvěděli, že Hurikánova kniha „Dějiny trampingu“ je zavádějící, pragocentricky psaná! Vyvolaný duch Jan K. doslova řekl: máte-li doma v knihovně onu knihu, klidně ji vyhod'te! Protože ten Peterka, tedy Bob Hurikán, vás vodil za nos! Zásadní zpráva, která všem tehdy přímo vyrazila dech, byla, že první trampskou osadu bychom nenašli u Svatojánských proudů, tak jak uvádí Hurikán, nýbrž u peřejí na řece Střele pod městečkem Rabštejn. Šokovala je také informace dalšího ducha Jindřicha M. Ten vypověděl, že předválečný tramping se paprskovitě nerozšiřoval z Prahy na venkov, jak je popisováno Hurikánem, nýbrž z Plzně po Staré řece směrem k Praze!

Barešovo postup byl tedy následující. Jestliže se mohli nějací trampové spojovat se svými trampskými předky, tak proč by nemohl udělat Bareš to samé. Ano, přesně takto si to Bareš řekl a začal se věnovat okultivním vědám. Pro ty neznalé malé nahlédnutí do tajů okultismu. Okultismus znamená tajemný, skrytý. Proto bývá označován za tajemnou vědu, protože se zabývá tajemnými, nadpřirozenými věcmi. A spiritismus? Spiritismus je víra v posmrtný život a komunikaci s dušemi zemřelých, a to třeba s pomocí virgule. Nevím, kolik policejních vyšetřovatelů má v šuplíku svého pracovního stolu virguli, ale Bareš ji má. Pokud chce někdo úspěšně používat virguli, musí velmi dobře vědět, co hledá, a to Bareš věděl. Nejdůležitější podmínkou pro práci s virguli je přesně formulovat otázku. Měla by být krátká, zřetelná a jednoznačná a měla by znít tak, aby na ni odpověď mohla být ano či ne. Docela to fungovalo. Bareš klábosil s oběťmi násilných trestných činů, pokecal si s těmi nejlepšími detektivy české, ba i světové kriminalistiky.

Ovšem v případě zmizelého trampa Kamila K. cosi nefungovalo. Nefungovalo, nefungovalo. Prostě s duchem zmizelého trapera (byl již dávno prohlášen za mrtvého) se Bareš né a né spojit. Co to znamenalo? Bareš měl jediné vysvětlení. Prosté a jednoduché. Kamil K. není mrtvý! Kamil K. stále žije! Ovšem kde? Kamil K. se ztratil (prostě zmizel) krátce před listopadem 89. Jak se mohl tehdy ztratit člověk v oploceném Československu? Možnost první, přechod státní hranice. Ale tehdy, no řekněte sami, věc téměř nemožná.

Tak tedy možnost druhá – násilný trestný čin. Ano to by šlo, ale opět. Kamil K. byl chlap v nejlepších letech, silák a taky rváč, ne, ten by se nedal. Bareš listoval v letité složce. Zapálil si novou cigaretu, vytil studené kafe a postavil

vodu na kávu novou. Tak jak to tehdy vlastně bylo.

Pročítal jeden list za druhým. Z výpovědi jiného traperera Jana Š. vyplynulo následující: V neděli odpoledne se skupinka traperů vracela lokální tratí v českém Pošumaví do svého bydliště. Ve vlaku mezi trapery propukla hádka o jakousi malichernost. Tuto nepříjemnou situaci posléze tramp Kamil K. vyřešil tím, že na nejbližší vlakové zastávce uprostřed lesů vystoupil. A od té doby ho již nikdo nikdy neviděl. Z policejních složek Bareš zjistil, že případ byl poměrně pečlivě vyšetřován. Dokonce i kamarádi zmizelého traperera se mnohokrát snažili napomoci vyšetřování. Avšak výsledek žádný.

Jednoho dne na staničce lokální tratě vystoupil jediný cestující – Bareš. Podle výpovědi svědků na této stanici vystoupil před mnoha lety i Kamil K. Bareš postupoval tak důsledně, že použil stejný spoj. Příjezd se lišil od té doby jen o několik minut. Tehdy příjezd 15:45 hod, nyní 16:00 hod. V polorozbořené čekárně vyndal komisař z batohu mapu, fotografii Kamila K. a – a virguli. Mapu pečlivě zorientoval, vedle položil podobiznu vousatého K. K. a virguli uchopil oběma rukama. Tak jakým směrem tehdy šel? Na jih? Na východ? Na sever? Virgule se dala do pohybu a Bareš vyrazil.

Kdepak, žádná lesní cesta s turistickými značkami. Bareš šlapal tak, jak mu radila virgule. Po několika hodinách krkolomné chůze narazil na zchátralý seník, spíš malou stodolu. Jestliže tudy traper Kamil K. procházel, a o tom byl Bareš naprosto přesvědčen, jistě se tady zastavil.

Ostatně šel tudy na počátku podzimu, brzy se muselo šeřit a tak pomalu musel pomýšlet na nocleh, dumal Bareš a vešel do seníku. Lesníci ho již patrně dlouhý čas nepoužívali a tak také podle toho vypadal. Co tady tak mohlo zbýt po těch letech...

Bareš prohledával podlahu se zbytky sena a pokroucené stěny – nic. Pak se zaměřil na vlastní střechu, přesněji na to, co po ní zbylo. A dobře udělal. Bareš byl důsledný a to se mu vyplatilo i nyní. Prostě tam za jednou střešní latí, pod torzem střešní tašky, něco objevil. To něco byla útlá knížečka, štůsek listů v povolené vazbě. Opatrně svůj nález vyjmul, očistil a se zájmem četl: Miloslav Nevrlý, Karpatské hry. Letmo prolístoval, spíše probral uvolněné listy.

V nastávajícím šeru si všiml, že v textu i na okrajích jednotlivých stránek je spousta poznámek. Mnohé věty, kapitoly i jednotlivá slova jsou různě podtržena a i jinak zdůrazněna.

„Už prdlajs vidím,“ brumlal Bareš. „Nechám si to na ráno. Ted’ něco k jídlu a spáát. Ráno je moudřejší večera.“

Druhý den ráno vstával Bareš časně. Ne že by se mu spalo špatně, právě naopak. Takový nocleh by vřele doporučil i svým věčně nevyspalým a unaveným kolegům. Už při přípravě snídaně důkladně prozkoumal poznámky

i zvýrazněné části knihy a teď četl: ...málo se smělo cestovat a bylo jisté, že nespátřím tajgy, pouště, fjordy ani tmavovlasé dívky v době, kdy jsem o to celou bytostí stál....

Bareš si nasadil brýle. ...Osamělá a nepřístupná ves Cheia spočívá v hlubokém kotli bez cest a elektřiny uprostřed čtyř soutěsek. Na druhé straně horského hřebenu vyvěrají vody z jeskyně skalní puklinou, kterou musíš, chceš-li dovnitř, proplavat. Bareš si sundal brýle, promnul oči a zahleděl se kamsi daleko, daleko nad koruny pošumavských smrků. Opravdu taková místa existují?

Bareš posunul opět brýle na své místo a vrátil se ke knize. ...neobávej se ničeho, vydej se třeba na konec světa, všude to nějaké je. Nezabíjí hlad, žízeň ani dálka, ale strach z nich....

Bareš poposedl, ukousl si chleba a napil se čaje. ...jídla stačí vlastně málo, je zbytečné nosit víc, než je nutné. Večeři sníš za deset minut, na zádech ji neseš deset hodin.

Komisař Bareš přestal sledovat čas... Neobdivujte se tomu, co všechno jsem na svých cestách spatřil, ani tomu, které země jsem při tom navštívil, přesně totéž spatřil můj kůň a navštívila moje cestovní brašna. Obdivujte se ale tomu, co všechno jsem se při cestování o cizích zemích dozvěděl a o čem jsem se poučil...

Kde hledat zmizelého trapera Kamila K.? Tak to už Bareš s naprostou jistotou věděl a nemusel se ptát virgule. Také ale věděl, že bude muset poprvé zalhat a oznámit: „Pánové, Barešova metoda zklamala, pánové, bohužel tak to je.“

Po hřebenové stezce jednoho z pohoří rumunských Karpat kráčel muž. Měl pouze lehký batoh, mapu a virguli. Nevím kolik karpatských poutníků nosí v kapse virguli, ale Bareš ji měl...

Miroslav Neuvirt – Wandri 2. místo – Próza nad 23 let